

ΑΝΑΓΝΩΣΜΑΤΑ ΤΡΟΜΟΥ

ΤΟΥ C. LETAILLER

Η ΚΑΤΟΙΚΙΑ ΤΟΥ ΣΑΤΑΝΑ

ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΠΟΥ ΔΕΝ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΔΙΑΒΑΖΕΤΕ ΤΗ ΝΥΧΤΑ...

(ΠΕΡΙΛΗΨΗ ΣΤΟ ΠΡΟΛΟΓΟΝ Μ ΕΝΟΥ). Η νεαρά Παρισινή Ντενίλ Φαθρένι, μένοντας ορφανή, πηγαίνει κι εγκαθίσταται κοντά στο θείο της Σουλβάν Φαθρένι

ly και στη θεία της Άδριανή, στο έσοχικό τους σπίτι στο Μολθάλ, ένα σπίτι άποιομένο κι έρημικό. Εκεί όμως, από την πρώτη κιόλας ημέρα της άφιξής της, συμβαίνουν πολύ περίεργα και τρομαχτικά γεγονότα. Μυστηριώδεις, άορατοι και σχεδόν όπερυστικοί έγβροι άπειλούν την οικογένεια Φαθρένι. Το πρώτο βράδυ, η Ντενίλ με τη θεία της Άδριανή βρίσκουν ένα κομμάτι άσπρο χαρτί, άπάνω στο όποιο είνε χαραγμένος ένας μάβρος, πένθιμος σταυρός... Και την επομένη, το βράδυ πάλι, καθώς η Ντενίλ με τη θεία της γυρίζουν από ένα περίπατο, αντίλαμπώνονται πός ο Σουλβάν Φαθρένι έχει εξαφανιστεί από τό σπίτι... Ψάγουν παντού και τέλος τόν βρίσκουν κρεμασμένο έξω από τό παράθυρο του γραφείου του. Έπειτα από λίγες στιγμές, τό πώμα του κρεμασμένου εξαφανίζεται μυστηριώδως. Άνάστατες, περίτρομες, ή δυο γυναίκες ζήτησαν την επέμβαση των άρχων κι άμέσως εθάνουν επί τόπου ο άνακριτής Φεγιέ και ο άτυνομικός έπιθεωρητής Ταβερνέ, ό όποιοι τού κάκου προσπαθούν νά θρούν ένα ίχνος πού νά τούς όδηγήσει στην λύση του τρομαχτικού μυστηρίου. Συνεχίζοντας τώρα την έρευνά τους, έπισκέπτονται τό άτελιέ του κρεμασμένου, ό όποιος καταγιόταν έρασιτεχνικά με τη ζωγραφική και τη γλυπτική.

(Συνέχεια έκ του προηγούμενου)

— Ναι, έχεις δίκη, κόρη μου, άπάντησε ή θεία Άδριανή στη Ντενίλ, "Όλοι θά τρελλαθούμε έδώ μέσα... Τά μάτια μας άρχι-

σανε κιόλας νά θλέπουνε φαντάσματα και θρυκόλακες γύρω μας. Θεέ μου! Θεέ μου!... Τί θ' άπογίνουνε ;...

Είπε τά λόγια αυτά μ' ένα ύφος τρελλής. Μά σχεδόν άμέσως συνήλθε κι έπρόσθεσε με τόνο γαλήνη:

— "Έλα, κόρη μου, ν' άνέβου- με έπάνω... Ταραχημένη καθώς είσαι, τά μάτια σου σέ ξεγέλασαν και νόμισες πώς είδες τό φάντασμα του θείου σου!... Δέν υπάρχουν έδώ φαντάσματα! Ύ- πάρχουν ζωντανόι δολοφόνοι πού σκοτώνουν!...

Και πιάνοντας από τό χέρι τη Ντενίλ πού έτρεμε σκόκια, την τράβηξε πρós τή σκάλα πού άδηνουόσε στο έπάνω πάτωμα.

"Όταν ή δυο γυναίκες άνέβηκαν, τράβηξαν σάν νά τις έσπρωχνε κάτι, κατ' εύθειαν στην κάμαρη του Σουλβάν Φαθρένι και στάθηκαν μπρός στην πόρτα του, χωρίς ώστόσο νά τολμήσουν νά μπουν μέσα. Κύτταξαν με τρόμο και μ' άγωνία, μά τίποτε τό άνώμαλο δέν τράβηξε την προσοχή τους. Τό παράθυρο ήταν κλειστό. "Έξω είχε άρχισει ν' άπλώνεται ή νύχτα, μά μέσα τό σκοτάδι ήταν βαθύ.

Η θεία Άδριανή παρέσυρε κατόπιν τη Ντενίλ πρós την κάμαρη του θείου Φλοράν. Τόν βρήκαν στο κρεβάτι τους. Η άναμμένη λάμπα ήταν άκουμπισμένη στο τραπέζι πλάι του. Τού άπηθύβαν διάφορες έρωτήσεις. Μά αυτός ούτε είχε δει, ούτε είχε άκούσει τίποτε.

Έπεσκέφθησαν κατόπιν και τά άλλα δωμάτια, χωρίς ν' άντιληφθούν τίποτε και εξαγορίσαν στην κάμαρη του Σουλβάν

Φαθρένι. Η θεία Άδριανή άπόθεσε τή λάμπα πού κρατούσε έπάνω στο τραπέζι και είπε:

— "Η άναχώρησι της Σουλβίας θά μās θάλλη σέ μεγάλη στενοχώρια. Ίσως, άν τής μιλήσω, νά την πείσω νά μείνη...

Μά έταψε έξαφνα νά μείνη. Η Ντενίλ, ξεφνιασμένη και τρομαγμένη, παρακολούθησε τό θλέμμα της πού ήταν γεμάτο άγώνα.

"...πάνω στο κρεβάτι, μόλις ξεχωρίζοντας στο άσπρο σεντόνι, ένα φύλλο χαρτί ήταν άπλωμένο.

Η θεία Άδριανή άπλωσε τό χέρι της πού έτρεμε και τό πήρε. Η Ντενίλ στάθηκε μιά στιγμή άκίνητη. Μά έπειτα, θλέποντας την ταραχή τής θείας της πού μεγάλωνε όλοένα, την πλησίωσε και κύτταξε...

"Ήταν ένα φύλλο έπιστολικού χαρτιού, έπάνω στο όποιο πολλά σημάδια ήσαν χαραγμένα. Μιά όριζόντια γραμμή τά χωρίζε εύκρινώς σέ δυο ίσα μέρη. Στό άπάνω μέρος, φαινόταν ένας σταυρός, περιστοιχισμένος από δέντρα, άδέξια ζωγραφισμένος. Στό κάτω μέρος πάλι ύπήρχαν πολλοί σταυροί, πολλά δέντρα και μιά κιγκλιδωτή πόρτα. Κι' από κάτω δυο φέρετρα, τό ένα δίπλα στο άλλο, σημαδεμένα μ' ένα σταυρό.

Η δυο γυναίκες κυτάχτηκαν χωρίς νά καταλαβαίνουν τίποτε ;

Πιός λοιπόν είχε θάλει άπάνω στο κρεβάτι αυτό τό χαρτί με τ' άλλόκοτα σημάδια ;

"Έξαφνα άναπήδησαν κι' οι δυο άκούγοντας μιά φωνή δυνατή:

— Κυρία!... Κυρία!...

— "Έτρεξαν έξω και είδαν τή μένη νά τρέχη πρós αυτές...

Σουλβία, έξαλλη κι' άναστατα-

— Τί είνε πάλι, Σουλβία ; ρώτησε ή θεία Άδριανή κάπως αούστρά.

— "Ω! κυρία! άπάντησε ή ύπνέτρια, άκουσα πάλι θήματα στο άτελιέ!... Κάποιος χτυπούσε στο παράθυρο επί πολλή ώρα! Δέν μπορώ νά μείνω πειά έδω... Φεύγω, κυρία! Άδριο θάρθω νά πάρω τά πράγματά μου... Άντίο!... Κυρία, κλείστε τήν πόρτα πίσω μου...

Και άφου κατέθηκε πάλι τίς σκάλες, έτρεξε σάν τρελλή πρós τήν πόρτα τής έξόδου, τήν άνοιξε και θγήκε έξω...

Η δυο γυναίκες ξεανάκλεισαν τήν πόρτα και είδαν ν' άπομακρύνεται και νά χάνεται μέσα στη νύχτα πού είχε άρχισέ νά τέφτη...

— Νά πού μείναμε τώρα μόνες, Ντενίλ! είπε ή θεία Άδριανή.

Η Ντενίλ δέν μπόρεσε νά άπάντηση.

Η θεία της θόδιζε μπροστά της, κρατώντας τή λάμπα, και τό μπράτσο της άπλωνε τόν ίσκιό του στών τοίχο, δεξιά...

VII

Η ΤΡΟΜΕΡΗ ΑΓΩΝΙΑ

Μπήκαν μέσα στην κουζίνα. Η θεία Άδριανή άπόθεσε τή λάμπα στο τραπέζι και κύτταξε ή Ντενίλ.

— Είμαστε μόνες, ξεαναίπε. Δέν έξρω τί πρέπει νά κάνουμε... "Άν ο θείος Φλοράν δέν ήταν έδω... δέν θάμεινα ούτε μιά στιγμή περισσότερο σ' αυτό τό σπίτι.

"Η Σουλβία έτρεξε σάν τρελλή πρós τή πόρτα...

‘Η νέα κόρη, για πρώτη φορά, την έβλεπε πραγματικά συντριμμένη, έντελώς εκμηδενισμένη. Κι’ αυτό της αφαιρούσε κι’ εκείνης τη λίγη ψυχραιμία που είχε κατορθώσει να διατηρήσει ακόμα.

Δοκίμασε την ανάγκη να πη κάτι, δτι δήποτε. ‘Από το παράθυρο της κοζίνας δεν ξεχώριζε κανέναν πειά τὰ πρώτα δέντρα του δάσους, τὰ ὅποια ὠστόσο ἦσαν πολύ κοντά.

—‘Η συλλβία πρέπει νὰ τρέξει γιὰ νὰ μὴ τὴ βρῆ τὸ σκοτάδι στὸ δρόμο, εἶπε.

‘Η θεία ‘Αδριανὴ τῆς ἀπάντησε μὲ φωνὴ ὀσθυμένη.

— Αὐτὸ δὲν ἔχει καμμία σημασία γι’ αὐτήν... Νοιώθει τὸν ἐαυτὸ της περισσότερο ἀσφαλισμένο μέσα στὸ δάσος τῆ νύχτα, παρά μέσα σ’ αὐτὸ τὸ σπίτι...

‘Η Ντενίλ σκέφθηκε ὅτι κι’ αὐτὴ τὸ ἴδιο θὰ ἐνοιῶθε, μὰ δὲν εἶπε τίποτε.

— Μοῦ φαίνεται ὅτι πρέπει νὰ ἐπισκεφθοῦμε ὄλα τὰ δωμάτια, ξαναεἶπε σὲ λίγο ἡ θεία ‘Αδριανὴ.

Καὶ πρόβησε μὲ φωνὴ τόσο σιγανή, ὥστε ἡ Ντενίλ μόλις τὴν ἄκουσε:

— Αὐτὸ εἶνε ἴσως ἐπικίνδυνο, μὰ φαντάζομαι ὅτι κι’ ἐσὺ ὅπως ἐγώ, θὰ προτιμᾶς τὸν κίνδυνο ἀπὸ τὴν ἀβεβαιότητα... Πρέπει νὰ μάθουμε ἂν ἤμαστε μόνες μέσα σ’ αὐτὸ τὸ σπίτι.

— Ναί, θεία μου, ἀπάντησε ἡ νέα, μοῦ φαίνεται ὅτι εἶνε προτιμότερο νὰ μάθουμε...

Κι’ ἄρχισαν τὴν ἐπιθεωρήσῃ τους.

‘Ανέβηκαν καὶ σ’ αὐτὴν ἀκόμα τὴ σοφίτα. ‘Εκεῖ ἡ θεία ‘Αδριανὴ ἔκλεισε τὸ φεγγίτη, πὺ εἶχε μείνει μισάνοιχτος ἀπὸ τὴν ὥρα τῆς ἐπισκέψεως τοῦ ἀνακριτοῦ.

Στὸ πρῶτο πάτωμα ἐπισκέφθηκαν διαδοχικὰ ὄλα τὰ δωμάτια κυττάζοντας τὰ πάντα λεπτομερῶς, καὶ σ’ αὐτὰ ἀκόμα τὰ ντουλάπια, κι’ ἔπειτα ξανακατέθηκαν στὸ ἰσόγειο καὶ μπῆκαν μέσα στὸ μικρὸ σαλόνι.

Αὐτὸ τὸ δωμάτιο ἦταν παγωμένο. ‘Ολα ἐκεῖ μέσα φαινότανσαν παράκαιρα, πολὺ παλιὰ, ἀπὸ τὶς στενὲς πολυθρόνες τὶς στρωμένες μὲ γκρενὰ θελοῦδο ὡς τὰ ἄσπρα ὀβάλ κάδρα. Φαινόταν στὴ Ντενίλ πὺς μὴ ἀπέρατη θλίψη ξεχυνόταν ἀπ’ αὐτὰ τὰ παλιὰ ἐπιπλά, ἡ θλίψη μίαις ἐποχῆς πὺ ἀπὸ καιρὸ ἔχει χαθῆ.

‘Οσο προχωροῦσαν στὴν ἐπίσκεψι τῶν δωματίων, τόσο ἡ νευρική τους μεγάλωνε. ‘Η νέα κόρη εἶχε σχεδὸν τὴ θεσθαίότητα πὺς ἦταν ἀδύνατον νὰ εἶνε μόνες τους μέσα στὸ σπίτι. Κι’ ὅμως τίποτε πὺ νὰ φανερώνη τὴν παρουσία ἐνὸς ἀγνώστου δὲν τράθηξε τὴν προσοχή τους πουθενά, ἂν καὶ εἶχαν κυττάξει σ’ ὄλο τὸ σπίτι. Δὲν τοὺς ἔμεινε τώρα παρά νὰ μποῦν στὸ ἀτελεῖ.

Τὴ στιγμή ὅμως πὺ θὰ ἐμπαιναν καὶ σ’ αὐτὸ, ἡ Ντενίλ ἀντελήφθη πὺς ἡ θεία ‘Αδριανὴ ἔδισταξε ν’ ἀνοίξη τὴν πόρτα του.

Τὴν εἶδε νὰ ξανακυρλίξει πρὸς αὐτὴν κατὰ χλωμὴ καὶ τὴν ἄκουσε νὰ ψιθυρίζη:

— Δὲν ξέρω... ἂν πρέπει νὰ μποῦμε ἐδῶ μέσα... Κι’ ὅμως, πρέπει νὰ μάθουμε. Δὲν εἶν’ ἔτσι;

Δειλά, ἡ νέα ἐπεδοκίμασε τὴ γνώμη της.

‘Η θεία ‘Αδριανὴ τότε ἀνοίξε ἀργὰ τὴν πόρτα τοῦ ἀτελεῖ κι’ ἔκανε δυὸ-τρὶα θήματα μέσα στὸ ἀπέραστο αὐτὸ δωμάτιο.

‘Η Ντενίλ θεώρησε καθήκον της νὰ τὴν ἀκολουθήσῃ.

‘Η λάμπα μόλις φώτιζε τὰ πὺ κοντὶνὰ τοῦ ἀγάλματος τῶν ὀποίων

οἱ ἴσκιοι ἀπλώνονταν παρμιμορφωμένοι ἀπάνω στὸ πάτωμα. Τὰ ἄλλα ἀγάλματα, τὰ πὺ ἀπομακρυσμένα, αὐτὰ πὺ ἦσαν στὶς γωνίες, παρέμειναν πάντα στὸ σκοτάδι.

‘Η Ντενίλ, χωρὶς νὰ θέλῃ ὑπακούοντας σὲ κάποιο ἐνστικτο, ἀναζήτησε τὸ ἀγαλμα τοῦ Σατανᾶ, τὸ ὅποιο τὴν ἐντύπωνε τὴν εἶχε κάνει πρὸ ὀλίγων ὡρῶν, αὐτὸ τὸ ἔργο τοῦ ὀποῖο ἡ θεία ‘Αδριανὴ ἀπέδιδε μὴ δύναμι σχεδὸν διαβολική.

Ἐἶδε μπροστά της τὸς ἑναν ὄγκο μαρμάρου, κάποιο συμπλεγμένο ἀτελεῖοστο. Τρομαγμένη, σκέφθηκε ἀμέσως ὅτι ἑνας θνητὸς θὰ μπορούσε περιφρα νὰ εἶνε κρυμμένος πίσω ἀπ’ τὸν ὄγκο αὐτὸ. Συγχρόνως, ἡ θεία ‘Αδριανὴ γύρισε πρὸς αὐτὴν καὶ ψιθύρισε:

— Δὲν ξέρω ἂν πρέπει νὰ προχωρήσουμε περισσότερο...

‘Η Ντενίλ τὴν κυττάζε καὶ μὲ μὴ κίνησι τῶν ματιῶν τῆς εἶδει τὸν μαρμάρينو ὄγκο πὺ ἦταν σ’ ἀπόσταση πέντε μέτρων μπροστά τους.

‘Η ‘Αδριανὴ Φαθρέγγυ κατάλαβε ἀμέσως καὶ μὲ τὴ σειρά της κυττάζε κι’ αὐτὴ τὴν ἀνηψία της σὰν νὰ τὴ ρωτοῦσε τί ἔπρεπε νὰ κάνῃ.

‘Η νέα κατάλαβε ὅτι ἐδίσταζε, ὅτι φοβόταν...

Σιγὰ-σιγὰ ὠστόσο ἡ δυὸ γυναῖκες προχώρησαν, παραμερίζοντας λίγο πρὸς τ’ ἀριστερά.

Πραγματικὰ, μεταξὺ τοῦ μαρμάρινου ὄγκου καὶ τοῦ τοῖγου ὑπῆρχε χῶρος ἐνὸς μέτρου περίπου, μέσα στὸν ὅποιο χωροῦσε περίφρα ἑνας ἄνθρωπος.

‘Ασυναίσθητα, ἡ θεία κ’ ἡ ἀνηψία γλύστρησαν πρὸς τὸν τοῖχο κ’ ἡ λάμπα φώτισε τὸ κενὸ διάστημα, ὅπου κανένας δὲν ἦταν κρυμμένος.

Μετακινήθηκαν λίγο δεξιὰ κ’ ἡ ‘Αδριανὴ εἶδε τότε κοντὰ της, ἀπάνω στὸ ὕψηλὸ θάβρο του τοῦ Σατανᾶ μὲ τὰ μακριὰ ὀπλωμένα χέρια. ‘Η λάμπα φώτιζε ὄλη τὴν προτομή του καὶ τὸ κὰντ πρόσωπό του φαινόταν ἀναγλυφικὰ, μὲ τὸ δυνάτὸ πηγούνη του, μὲ τὸ παχὺ στόμα του καὶ τὸ πλάτὸ πρόσωπό του.

Μὴ ρυτίδα σαρκαστική, κακὴ καὶ ὑπουλη, σχηματίσθη ἀπὸ τὴ χεῖλη του καὶ τὸ χέρι μὲ τὸ ὅποιο ἡ ‘Αδριανὴ κρατοῦσε τὴ λάμπα, καθὸς ἔτρεψε, ἔκανε τοὺς ἴσκιους νὰ παίξουν ἀπάνω στὴ μορφή του καὶ νὰ τῆς δύνουν ζωή.

‘Η νέα, μὴ μπορῶντας νὰ κυττάξῃ περισσότερο, γύρισε τὸ πρόσωπό της ἄλλοῦ.

— Ἐλα! τῆς εἶπε τὴ στιγμή ἐκείνη ἡ θεία της. ‘Εχουμε πειὰ τὴ θεσθαίτητα πὺς εἴμαστε μόνες.

‘Η Ντενίλ τὴν ἀκολουθῆσε ἔξω, θιάζοντας τὸ θῆμα της, γιὰτὶ δὲν τῆς ἄρεσε νὰ αἰσθάνεται πίσω της αὐτὰ τὰ ἀκίνητα κι’ ἀμίμητα ἀγάλματα πὺ ὠστόσο εἶχαν στὰ χεῖλη τους καὶ στὰ μάτια τους κάτι ἀπὸ τὴ ζωή.

— Θὰ φάμε γρήγορα, φτωγὸ μου παιδί, κι’ ἔπειτα θὰ κλειστοῦμε ἀπάνω στὶς κάμαρές μας.

‘Η Ντενίλ δὲν ἔξερε τί νὰ τοῦ ἀπάντησῃ.

— ‘Ο θεῖος Φλοράν δ’ ἐν τῶαιε τίποτε; εἶπε ἡ Ντενίλ.

— Ναί, ἑνα ποτὴν γόλα καὶ λίγο ψωμί.

— Θὰ τῶ τὸ πάω ἐγώ.

— Ἄν θῆλεις. ‘Εγὼ εἶμαι ἀποκαωμένη.

Δὲν ἄκουσαν πειὰ καὶ πῆλιν στὴν κοζίνα.

‘Οταν τὸ γάλα ζεστάθηκε, ἡ νέα τὸ πήρε κι’ ἀνέθηκε ἐκίνα.

Σαφινάσθηκε πολὺ προσέγοντας ὅτι μόλις ἀκούγονται καθὸς περπατοῦσε. ‘Απὸ τὴν προηγούμενη νῆ ἡμέρα τὸ εἶχε προσέξει αὐτὸ.

‘Η θεία ‘Αδριανὴ παρουσιαζόταν συννὰ πλάι της, χωρὶς νὰ τὴν ἀκούσῃ νὰ περπατᾶ.

Χτύπησε τὴν πόρτα τοῦ δωματίου τὸ ὀ θείου Φλοράν καὶ ὁ γέρος τῆς ἀπάντησε ἀμέσως.

(‘Ακολουθεῖ)